

Dit artikel werd in licentie gegeven door Belgapress. Het gebruik ervan is enkel toegestaan door natuurlijke personen voor privégebruik. Voor elk ander gebruik is de voorafgaandelijke toestemming van de uitgever vereist.

Goeie akoestiek in de isoleercel: 'Serdi' ontroert met waarachtige monoloog over zijn levensverhaal ★★★★★

31-07-2023 De Morgen - Evelyne Coussens

Serdi gaat over de Gentse beatboxer Serdi, maar vooral over alles rondom Serdi. Over alles wat er in zijn jonge leven te veel was -

controle, wantrouwen, discriminatie - en alles wat er te weinig was: liefde, bevestiging, ondersteuning. En over de bevrijdende kracht van het spreken.

Serdi Faki Alici klaagt aan. Maar wacht, eerst zweert hij plechtig niets dan de waarheid te spreken - een onzinnige eed op een theaterpodium, maar hij bedoelt waarachtig te spreken. En dat doet hij: de monoloog Serdi, gemaakt door Faki Alici en NTGent-regisseur Lara Staal, laat theatrale trucs achterwege.

In een achttal aanklachten vertelt Serdi zijn levensverhaal: dat van een gekwetst kind uit een gefaald gezin, waar vervolgens ook de 'verzorgingsstaat' geen weg mee weet. Het gaat van internaat naar instelling, van OCMW naar een bankje in het park.

Serdi's verschijning heeft, ondanks zijn imposante postuur en vlamme ogen, iets hulpeloos. Hij stapelt kwetsuur op kwetsuur. Sommige lijken banaal: "Ik klaag u aan, mevrouw Bernadette, voor de ongelijke behandeling van kinderen met betrekking tot het maken van een croque monsieur."

Deze kinderpijntjes snijden niet minder diep dan het verraad van zijn zus die hem liet plaatsnemen, of het verbod om zijn stem te gebruiken dat hem in de isoleercel brengt.

Goeie akoestiek daar, trouwens. Want Serdi's stem is dat ene wat hij zich niét laat afnemen. Het beatboxen is ook in deze voorstelling zijn krachtigste manier van spreken. Woedende grunts, diepe bassen en hoge klaagzangen zetten zijn emotie kracht bij.

Serdi ontroert vooral wanneer hij direct spreekt vanuit zijn autobiografie. Telkens hij uitzoomt om de samenleving de les te lezen krijgt zijn betoog iets prekerigs. Onnodig ook: elk persoonlijk detail is een mokerslag, het publiek maakt de rekening zelf wel. Er is ook een valkuil. Serdi toont helder

hoe een falend zorgsysteem iemand tot een ‘groot zwart gat’ maakt, maar ook hoe je er door talent en doorzetting kunt uitgeraken.

Dit from zero to hero -narratief zou verkeerdelijk kunnen insinueren dat individuele capaciteit de sleutel is en dat zij die het níét halen, dat aan óók zichzelf te danken hebben. Het is wellicht niet wat Staal en Serdi bedoelen.

Voor één Serdi zijn er duizenden zwarte gaten. Maar de feelgood waarmee Serdi eindigt (en de manier waarop hij ons hart verovert) verdoven misschien nét iets te makkelijk dat bewustzijn.

Aanbod	▼
Praktische info	▼
Zoeken	▼
Links	▼
Collectie Heemkring	▼